

РЕШЕНИЕ

№ 4643

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2947** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН) срещу решение № 7897/29.12.2021 г. по дело № 16/2021 г. на АССГ, Първо отделение, 12-и състав.

В жалбата се твърди, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административно производствените правила и необоснованост, в частта, с която се осъжда ГД "ИН" да заплати на Х. Т. И. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 7500 лева за двете основания по адм. дело № 16/2021г. и в размер на 5157 лева по присъединеното адм. дело № 6170/2021г.

Изложени са доводи, че в нарушение на материалния закон е прието, че фактическия състав на предявените искиове с правно основание чл.284, ал.1 от ЗИНЗС е изпълнен. Сочи се, че не са налице абсолютните предпоставки за ангажиране на отговорност по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, а именно: действия и/или бездействия на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава разпоредбата на чл. 3 ЗИНЗС и настъпила в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. Твърди се, че неудобствата, доколкото лицето твърди да е

преживяло, не надхвърлят неизбежната степен на прага на суровост, съпътстващ изпълнението на лишаване от свобода. Не била доказана причинно-следствената връзка между незаконосъобразните действия и/или бездействия и настъпилите вреди. Оспорва се и размерът на присъдените обезщетения. Съдът неправилно бил определил и размера на адвокатското възнаграждение, което е присъдено. Моли решението да бъде отменено, да бъде постановено друго, с което предявените иски да бъдат отхвърлени изцяло или присъдените по тях суми да бъдат намалени. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация, в писмен отговор на касационна жалба и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба и моли решението на първоинстанционният съд да бъде оставено в сила. Злага подробни съждения в подкрепа на тезата си. Претендира присъждане на разноски на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата в размер на 1500 лева.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за правилност и законосъобразност на оспорваното решение.

Административен съд София-град, X-и касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като депозирана в срок и от активнoleгитимирано лице, за което съдебният акт в оспорените му части е неблагоприятен. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на приетите писмени доказателства, изслушаните показания на свидетелите, както и от заключението на вещото лице, първоинстанционният съд е обосновал правния извод, че ответникът ГД "ИН" не е изпълнил законоустановените си задължения, нарушил е разпоредбата на чл. 3 ЗИНЗС, като с проявените действия и бездействия е подложил Х. Т. И. на нечовешко и унижително отношение - такова, което излиза извън рамките на последиците от изпълнение на наказанието. Посочил е, че ответникът е поставил ищеца при условия, които надвишават неизбежната суровост на самото наказание „лишаване от свобода”

Административен съд София-град, 12-и състав, е приел за установено от фактическа страна, че Х. Т. И. е постъпил на 15.02.2017г. в 8 група - приемно отделение на Затвора С. за изтърпяване на наказание лишаване от свобода, в 7-ма група е разпределен и настанен на 02.03.2017г., конкретно в килия No 9. Съдът е установил, че по въпроса за това, колко лица са пребивавали в съответните помещения заедно с И., нямало водена точна документация от страна на администрацията на Затвора С., което било видно от писмено изявление от 10.03.2021г. на ИСДВР Д. и съгласувано с инсп. Ц. - служители на Затвора С.. Причината, според ИСДВР Д. била, че във водената документация са отразени датите на настаняване на съответните лица в спалните помещения, но липсвали данни за напускане - при освобождаване или преместване. В тази справка било посочено, че за периода от постъпването на И. до 01.08.2017г. има данни в спалното помещение за настаняване в различен период от време на поименно изброени 11 лица. Инспектор Д. се е позовала на сведенията от Б. П. А., /който не е бил сред лицата, посочени поименно като настанявани в 9-то спално помещение/, че по времето на престоя на И. в спалното помещение не били настанявани повече от 4 лишени от свобода. Съдът посочва, че същото твърдял и Д. В. Г., който през 2017г. бил назначен като хранещ 7-ма група. В сведението на Д. Г.,

който също не е бил настаняван в 9-то спално помещение е посочено, че в периода 2017/2018г. не са настанявани повече от 4 човека. От сведението от Б. А., който е бил настанен в 6-то спално помещение на 7-ма група, се установявало, че откакто през 2017г. И. бил настанен в 9-то спално помещение, хората там не били повече от 4 човека. От писмо на инспектор Д., от 27.09.2021г. във връзка с определение на съда по делото за представянето на писмени доказателства за броя на настанените лица в 7-ма група, 9-то спално помещение. Ставало ясно, че са приложени копия на страниците от дневника за лишените от свобода за 12 лица, като била допусната грешка в предходното писмо по отношение на 3 лица, за които било посочено, че са пребивавали в 9-то спално помещение, тъй като данните са за периоди, които са преди настаняването на И. в това помещение. Отново ИСДВР Д. посочвала, че извършването на проверката било затруднено, а от наличния дневник било трудно да се установи моментното състояние на настанените, липсвали данни за преместване на лицата в други групи, общежития и затвори, за крайната дата на престоя са ползвани данни от електронната система, но и там не били отразени всички промени. Посочва конкретни данни за сравнение между дневника и електронната система за конкретно друго лице. Със заповед от 27.05.2020г. на началника на Затвора било разпоредено на ИСДВР да водят документация относно настаняването на лишените от свобода в спални помещения. В становище във връзка с делото от 29.10.2021г. инспектор Д. заявила, че предвид воденето на дневника общо за групата, а не по спални помещения, било невъзможно по категоричен начин да бъдат установи точният брой лишени от свобода в спално помещение No 9 за периодите на исковата молба. Съдът е установил, че не само видно от заявеното от инспектор Д. в заявленията до съда, но и от данните от Книгата за настанените лица, представени от ГДИН, не установяват данни за настанените лица в конкретното спално помещение през исковия период, освен това, в същите имало зачерквания, представени са за периоди от преди исковия - 2015 и 2016г. Въз основа на това, съдът е посочил, че документално нямало данни за това колко лица всеки ден през исковите периоди са пребивавали в 9-то спално помещение на 7-ма група на Затвора С. след настаняването на ищеца през март 2017г. във връзка с претенцията за пренаселеност на спалното помещение. По делото е приобщена и справка от ИСДВР И., представена по адм.д. 9008/ 2018г.на АССГ, на основание, че няма документация за настанените лица в отделните помещения на затвора, като видно било от същата, че касае друг лишен от свобода, също пребивавал в 9-то спално помещение но от 23.01.2018г. На същата справка изрично се основавала исковата претенция за пренаселеност по адм.д.6170/21, присъединено към адм. д. 16/2021г. за общо разглеждане. Според справката на ИСДВР И., данните за 9-то спално помещение са следните: в помещението са разположени 2 броя двойни легла тип "вишка" и 1 бр. единично легло , 5 бр. индивидуални шкафа ,1 бр. маса за хранене и 3 бр. стола към нея. Също било посочено, че действително стените на обособеното "мокро помещение", не били изградени до края на тавана, но същото било отделено посредством текстилни преградни паравани, а височината на изградените стени била 1,67 м. По т. 3 от справката ИСДВР И. сочел, че към 18.10.2018г. в спалното помещение общо 4 лишени от свобода, а през периода януари - октомври 2018г. броят на настанените вариал между 4 и 5 лишени от свобода, предвид спецификата на групата.

Съдът е установил, че видно от Справка, изготвена от инсп. Р. при Затвора С., са уточнени периодите на временно прекъсване на наказанието на И.:

- считано от 01.08.2017г. до 01.10.2017г. за срок от 60 дни,
- считано от 01.10.2017г. до 01.02.2018г. за срок от 4 месеца,
- считано от 05.09.2018г. до 05.12.2018г. за срок от 3 месеца
- считано от 01.10.2019г. до 30.11.2019г. за срок от 60 дни
- считано от 30.11.2019г. до 29.01.2020г. за срок от 60 дни.

Тази справка потвърждавала твърденията на И. за прекъсванията на присъдата.

Въз основа на справка, изготвена от ИСДВР И., съдът е посочил, че техническите данни за 9-то спално помещение на 7-ма група били:

- височината на стените на помещението била 2,90 м., квадратурата на помещението е 15,20м при данни за пода дължина 4,20м, широчина 3,62м;
- преградните стени на тоалетната са посочени със следната височина: -1,90 и 2,10м, - една врата с височина 1,93м, за прозорец с височина 0,84м и дължина 1,10м, площ 0,92м.

В справката било посочено също, че в 9-то спално помещение има мивка, тоалетна чиния и подвижен душ с течаща топла и студена вода, лишените от 7-ма група имали и достъп до обща баня, която била ремонтирана в края на 2016г. и през м. януари 2021г. По твърдението за ремонт на помещенията в 7-ма група, ответникът е представил справка от 29.10.2018г., изготвена от главния счетоводител на Затвора С., в която било посочено, че през 2017г., но без уточнение в кой месец, е извършен основен ремонт на спални помещения, сред които и тези в 8 и в 7-ма групи, както и основен ремонт на санитарните възли – баня и тоалетна.

Съдът посочил, че от данните в исквата молба и от другите данни по делото не можело да се направи извод, че по времето на престоя на ищеца в 9-то спално помещение на 7-ма група са извършвани ремонти на килията, най-малкото същият е следвало да бъде преместен в друго помещение. Нямамо данни по делото тези ремонти да са извършени преди настаняването му през 2017г, като е възможно по време да са извършени и след м.08.2017г., когато е прекъснато изпълнението на наказанието на ищеца и същият е изведен извън затвора за лечение. Видно от изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице М. по съдебно-техническа експертиза, л. 160 от адм.д.16/2021г. същото е отговорило и дало заключение за следното:

1. През целия исков период - от м. 02. 2017г. до м. 01.2020г. според вещото лице след посещение на място и съответните измервания, са установени следните технически данни за 9-то спално помещение от 7- ма група на Затвора С.

-общата площ на килията е 14,74 кв.м. при размери 3,51м. на 4,20м.

-проекцията на площите на вътрешната зидария 0,29 кв.м.,

-обзавеждането е общо 5,20 кв.м., което се състои от 2 бр. легла заемащи 3,66 кв.м. маса - 1 бр. 0,5 кв.м. , малки шкафчета 2 бр. х 0,30кв.м. общо, високи шкафове - 3 бр. - 0,56 кв.м. табуретки - 2 бр. общо 0,18 кв.м. радиатор -0,1 кв.м.

- санитарният възел е с нетна площ 1,53 кв.м. която разделя на първо ниво - мивка от 0,61 кв.м. и второ ниво - стъпало -тоалетна, от 0,92 кв.м.-чистата полезна площ - за спокойно движение на обитателите, вещото лице е изчислило в размер на 7,62 кв.м.

2. Вещото лице е посочило, чистата свободна площ е 7,62 кв.м., но не може да посочи имало ли е промяна в обзавеждането през исковия период, нямамо информация за промяна в обзавеждането. Към момента на проверката обитателите на килията били двама, но не такава би било обзавеждането при четирима обитатели.

3.Вещото лице е посочило, че санитарният възел се намира вътре в килията и е с

размери 1,53 кв.м. в дясно след входната врата по оста север юг, ограден бил с две стени, тухлена зидария с фаянс, която до момента на надзиждането била с височина 1,60 м. при обща височина на килията в тази част 3,20м. През октомври 2020г. преградните стени били увеличени на височина. Към момента на огледа, санитарният възел нямал врата. По справка - надстройкаване на стените на санитарния възел в килията било извършено май-октомври 2020г., а преди упоменатия период стените на санитарния възел са били изградени на височина 1,60м. от пода на килията. В санитарния възел имало две функции - мивка и тоалетна, банята била отделно помещение и тя тангирала с килията в същия разпределителен коридор. Данните за ремонтите на санитарния възел - надстройкаване на стените през 2020г., посочени в заключението на вещото лице, се потвърждават от справка, дадена от ръководител на звено Г., представена към писмено становище на ГДИН.

При така установената фактическа Административен съд София-град, 12-и състав, сформира правни изводи, изцяло споделени от касационната инстанция. Приел е, че искът следва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, както следва:

1) по адм.д. 16/2021г. на Административен съд София-град: в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин / лева, претърпени за периода от 15.02.2017г. до 31.01.2020г. с прекъсвания , поради липсата на уединение при ползването на тоалетната в килията в Затвора С. , ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 04.01.2021г. до окончателното му изплащане

-в размер на 4000 (четири хиляди) лева, претърпени за периода от 15.02.2017г. до 01.08.2017г. на основание пренаселеност на килия №9 на 7-ма група в Затвора С., в които е бил настанен ищеца, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 04.01.2021г. до окончателното му изплащане

2) по адм.д. 6170/21г. на Административен съд София-град: в размер на 5157 лв. за периода от 01.02.2018г. до 05.09.2018г., на основание пренаселеност на спално помещение (килия) № 9 на 7-ма група в Затвора С., в което е бил настанен ищеца през исковия период, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 06.09.2018г. до окончателното му изплащане, като е отхвърлил исквата претенция по делото за разликата до пълния предявен размер на обезщетението – 8 000лева и за законната лихва върху обезщетението, считано от 01.02.2018г.

Съдът е осъдил Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати за разноски по делото, съразмерно на уважената част от исковете, на основание чл.286, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, в полза на адвокат С. Т. И. в качеството му на представляващ ищеца Х. Т. И. с по двете съединени дела, както следва:

1)по адм.д. 16/2021г. на АССГ: сумата от 705 лева (седемстотин и пет) лева за адвокатско възнаграждение

2)по адм.д. 6170/21г. на АССГ – сумата от 587,85 лева (петстотин осемдесет и седем лева и 85 стотинки) лева за адвокатско възнаграждение, както и е осъдил Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати за разноски по делото за вещо лице, на основание чл.286, ал.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, в полза и по сметка на Административен съд София-град сумата от 468,00 (четиристотин шестдесет и осем) лева.

За да уважи в посочените размери исковите претенции, първоинстанционния съд е постановил решението си след обстоен преглед на практиката на българските

съдилища, както и обстоен и задълбочен анализ на практиката на ЕСПЧ. Настоящата касационна инстанция счита, че съдебният акт е правилен, при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон - касационно отменително основание по чл. 209, т. 3 АПК.

С решение за поправка на очевидна фактическа грешка №419 от 25.01.2022г.(неоспорено от страните) съдът е допуснал поправка на очевидна фактическа грешка в Решение № 7897/29.12.2021г. , постановено по адм.д.16/2021г. на Административен съд София-град, относно началната дата на иска за пренаселеност на килията, в която е пребивавал ищеца Х. Т. И., като посочената в решението дата 15.07.2017г. се поправя на 15.02.2017г., и след поправката, т.1 от решението, относима към предявените искове по адм.д. 16/2021г. на Административен съд София град, придобива следното съдържание:

"ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], обезщетение за неимуществени вреди, както следва:

1) по адм.д. 16/2021г. на Административен съд София-град:

- в размер на 3 500 /три хиляди и петстотин / лева, претърпени за периода от 15.02.2017г. до 31.01.2020г. с прекъсвания , поради липсата на уединение при ползването на тоалетната в килията в Затвора С. , ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 04.01.2021г. до окончателното му изплащане

-в размер на 4000 (четири хиляди) лева, претърпени за периода от 15.02.2017г. до 01.08.2017г. на основание пренаселеност на килия №9 на 7-ма група в Затвора С., в които е бил настанен ищеца, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 04.01.2021г. до окончателното му изплащане.

Съгласно разпоредбата на чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС "държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3", който в своята, ал. 1 предвижда, че тези лица "не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение". Според чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС "за нарушение на, ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност", както и действия или бездействия на специализираните органи и длъжностни лица при или по повод извършване на административни наказания. Правилно в оспорения акт е посочено, че от фактите, които сочи Х. И., се обуславя предположение за осъществяването на нарушение по чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС. На анализ подлежат именно тези от тях, чието осъществяване е предпоставка за ангажиране отговорността на ГД "ИН".

Според практиката на ЕСПЧ нечовешко е това отношение, което е умишлено, прилагано е в продължителен период от време и е причинило телесна повреда или силно физическо и психическо страдание. Отношението е

"унизително", когато е предизвикало в пострадалия усещане за страх, страдание и малоценност, които могат да го унижат и обидят, като липсата на специална цел /за обида и унижение/ у поведението на извършителя не изключва нарушение на чл. 3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и съответно на чл. 3 от ЗИНЗС. В този смисъл изследването на конкретните условия, в които е поставено лицето, при това в съвкупност, по посочените в чл. 3 ЕКПЧ показатели има за цел да установи въздействието на същите върху задържаното лице, както от гледна точка на неговото здравословно състояние - физическо и психическо, така и върху емоционалните му възприятия, оценка и самооценка на личността. При това се забранява осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко и унижително отношение и се задължава държавата да им осигури от една страна условия за изтърпяване на наложено им наказание, съобразени с уважението към човешкото достойнство, от друга - начинът и методът на изпълнение на наказанието да не ги подлага на страдание или трудности от степен над неизбежното ниво на страдание, присъщо на наложеното наказание, и от трета - като се имат предвид практическите нужди на наказанието, тяхното здравословно и физическо състояние да не се поставят в неблагоприятни условия, рефлектиращи по посочения в исковата молба начин върху душевното състояние на лицата.

За да бъде приета основателност на иска за вреди с правно основание чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, следва кумулативно да бъдат доказани: акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона, и настъпила, в резултат на нарушението, неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на оборима презумпция, въведена с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. В този смисъл на доказване подлежи и причинно-следствената връзка между нарушението на чл. 3 ЗИНЗС и настъпилата в патримониума на ищеца неимуществена вреда - най-общ психическо и физически тормоз, негативен ефект върху здравословното състояние на лицето, лишено от свобода, възникване на негативни емоции и чувства - страх от зарази, за здравето и живота му, унижение. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно, е необходимо да бъде установено неизпълнение на фактическо действие от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, като е необходимо да съществува нормативно установено задължение за изпълнение на това действие. Дори и да не се докаже незаконосъобразно бездействие или действие на конкретно длъжностно лице от състава на ГД "ИН", е достатъчно за претърпяването на неимуществени вреди поставянето на условия в противоречие с изискванията по чл. 3 ЗИНЗС. В този смисъл и отговорността е обективна, безвиновна.

По отношение на иска за неимуществени вреди поради липса на уединение при ползване на тоалетна в килията, първоинстанционният съд обосновава е приел, че е налице неосигуряване на подходящи битови условия, което е основание за прилагане на презумпцията за претърпени от ищеца неимуществени вреди. АССГ е констатирал, че ищеца е търпяла неудобства поради липсата на уединение в санитарното помещение в килията. Приел е за

доказано от констатациите в заключението на вещото лице, така също и от данните от справките на ИСДВР Л. И., че стените на санитарния възел не са изградени до тавана, но същото е отделено посредством текстилни преградни паравани, а височината на стрените била 1,67 м. При тези обстоятелства съдебният състав е приел, че е допуснато нарушение на правото на ищеца на личен живот по чл.8 от ЕКПЧ. Посочил е, че нарушението на посоченото право е съчетано и с пренаселеност на килията, освен това санитарния възел нямал врата и според вещото лице, изрично в съдебно заседание е обяснило, че има видимост от зоната на ежедневно обитаване към санитарния възел, т.е. касаело се и за публично излагане и поради това и унижаване пред другите настанени лица, поради което е нарушен и чл.3 ЕКПЧ, съответно и чл.3 ЗИНЗС.

По отношение на исковата претенция за пренаселеност на килията, първоинстанционният съд е посочил, че ЕСПЧ е установил три критерия, във връзка с оплакване за недостатъчно лично пространство: всяко задържано под стража лице следва да има индивидуално място за спане в килията, всяко задържано под стража лице следва да се полага не по-малко от 3 кв.м. лично пространство, общата площ на килията следва да бъде такава, че настанените в нея лица да могат свободно да се движат между предметите, които се намират в нея. Липсата на който и да е от тези елементи, сам по себе си създава силна презумпция за нарушаването на чл.3 от ЕКПЧ.

Съгласно чл. 43, ал. 4 ЗИНЗС "минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода не може да е по-малка от 4 кв. м". Установено е от първоинстанционния съд, е че жилищната площ на 9-то спално помещение от 7-ма група, според данните на вещото лице и съгласно обсъдените по-горе стандарти на ЕСПЧ, се определяло на 12, 92кв.м. (общата площ от 14,74кв.м. без вътрешната зидария – 0,29кв.м. и без площта на санитарния възел – 1,53 кв.м.), т.е. площта, включваща мебелите.

При настанени 5 лица в същото спално помещение, жилищната площ на едно лице ще бъде 2,584 кв.м., т.е. според съда приложима е силната презумпция за нарушаване на чл.3 ЕКПЧ. При настанени 4 лица в същото спално помещение, то жилищната площ на едно лице е в размер на 3,23кв.м., т.е. приложима е оборимата презумпция за нарушаването на тази разпоредба. Правилно съставът на първоинстанционния съд посочва, че същата обаче е съчетана с недостатъчна свободна площ при 4-ма настанени. Така по изчисленията на вещото лице, при 2 легла, свободната площ от мебели е 7,62 кв.м., но при две двойни и едно единично легло от тази площ следва да се приспадне площта на още едно легло – 1,83кв.м., или свободната площ ще бъде 5,79 кв.м., т.е. свободна площ за придвижване 1,45кв.м., което според съда било крайно недостатъчно.

Налице е бездействие, представляващо нарушение по чл. 3 ЗИНЗС, доколкото ответникът не е предприел необходимите мерки, за да спази изискването на чл. 43, ал. 4 ЗИНЗС. Жилищната площ, която е предоставена на Х. Т. И. не съответства на човешките представи за едно необходимо свободно пространство, което да обитава лицето, извършвайки своите елементарни, необходими за самото му съществуване потребности от сън, хигиена, преобличане и хранене.

В конкретния случай, помещенията, в които е настанен И. през исковия период, съвсем не са приемливи за обитаване, дори и при краткотрайни пренаселвания на килията, т.е. площ под 3 кв.м. и в диапазона от 3-4 кв.м., които са съществували през целия период на пребиваване на И. в Затвора С.. Нещо повече, достигат сами по себе си прага на тежест, изискван от чл. 3 от ЕКПЧ, съответно от чл. 3 ЗИНЗС.

При съвкупната преценка на доказателствения материал, събран в хода на висящността на съдебното производство може да се наложи извод, че са налице бездействия от страна на ГД "ИН", които могат да бъдат квалифицирани като жестоко, нечовешко или унижително отношение към Х. Т. И.. В правната сфера на последния са настъпили неимуществени вреди, налице е причинно-следствената връзка между тях и бездействието на специализираните органи. Лицето е било поставено в неблагоприятни условия, поради което са му причинени негативни емоции и страдания, както физически, така и психически. Налице са всички елементи от фактическия състав на разпоредбата на чл. 284, ал. 1 във връзка с чл. 3 ЗИНЗС, като не е оборена и презумпцията по чл. 284, ал. 5 от с.з. Правилно първоинстанционният съд е формирал извод за частичната основателност на двете искиви претенции.

С оглед депозираната допълнителна молба съдържаща данни за инфлацията, съдът приема, че размерът на обезщетението е изцяло съответен на определения по сходни дела, в рамките на присъждания по справедливост от ЕСПЧ и на цитираната съдебна практика и при спазване на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Настоящият състав посочва, че обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване за пострадалия, като при претенция за вреди над обичайните последният следва да ги докаже, за да се оправдае и присъждането на обезщетение над обичайния размер.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че оспореното съдебно решение е правилно на основание чл. 209, т. 3 АПК (в съответствие с материалния закон) и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 АПК във връзка с чл. 209, т. 1 и т. 2 АПК.

При този изход на спора, Съдът намира за основателна претенцията за разноски, която предявява ответникът по касация, като своевременно заявена. Същият представя по делото молба за разноски, като претендира 1500 лева възнаграждение на осн. чл. 38, ал. 2, вр. с Наредба № 1/2004 г. Касационната инстанция приема, че касаторът следва да бъде осъден да заплати и възнаграждението за един адвокат и в настоящата инстанция, като искането за заплащане на 1500 лв., е основателна само до размер от 909,71 лева, като се съобрази с чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1 и обема на извършената дейност от страна на адв. И..

По изложените съображения, Административен съд София-град, Х.-и касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 7897/29.12.2021 г., поправено с решение за поправка на ОФГ № 419/25.01.2022г., постановено по дело № 16/2021 г. на АССГ, Първо отделение, 12-и състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на адвокат С. Т. И. за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата адвокатска защита и съдействие в настоящето производство, адвокатско възнаграждение в размер на 909,71 лв.(деветстотин и девет лева и 71 стотинки).

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.